

CAPITOLUL UNU

Fotografie de familie

Casa familiei Brown din Windsor Gardens numărul 32 era neobișnuit de liniștită. Era o zi caldă de vară și toată familia, cu excepția lui Paddington, care dispăruse misterios imediat după masă, stătea pe verandă și se bucura de soarele după-amiezii.

În afară de foșnetul slab al paginilor uriașei cărți pe care o citea domnul Brown și de țăcănitul andrelelor doamnei Brown, nu se mai auzea decât zgomotul făcut în bucătărie de doamna Bird, menajera familiei, în timp ce pregătea cele necesare pentru ceai.

Jonathan și Judy erau foarte concentrați la rezolvarea unui puzzle uriaș și nu scoteau niciun cuvânt.

Domnul Brown rupse tăcerea.

— Știți, zise el, după ce trase îndelung din pipă, am descoperit ceva amuzant. Am căutat în această enciclopedie de peste zece ori și nu am găsit nicio mențiune despre un urs ca Paddington.

— Și nici n-o să găsiți, exclamă doamna Bird. Urșii ca Paddington sunt foarte rari. Ăsta-i un lucru bun, dacă mă întrebați pe mine, altminteri lumea ar cheltui o grămadă de bani pe marmeladă.

Doamna Bird se plângea tot timpul de pofta lui Paddington pentru marmelada de portocale, dar toată lumea observase că avea mereu în cămară un borcan în plus, pentru orice eventualitate.

— Henry, zise doamna Brown, lăsând jos andrelele, dar ce-ți veni de te-ai apucat să-l cauți pe Paddington?

Domnul Brown își răsuci gânditor mustața.

— N-am făcut-o din vreun motiv anume, răspunse el destul de echivoc. Mă interesa pur și simplu.

Să ai în familie un urs, mai ales unul ca Paddington, reprezenta o responsabilitate grea, iar domnul Brown o lua foarte în serios.

— Ideea este că, dacă va rămâne cu noi pentru totdeauna... începu domnul Brown, închizând cartea cu un pocnet.

— *Dacă*? întrebă alarmată toată familia, inclusiv doamna Bird.

— Ce Dumnezeu vrei să spui, Henry? exclamă doamna Brown. Cum adică „dacă" Paddington va rămâne cu noi pentru totdeauna? Sigur că va rămâne!

— Cât timp rămâne cu noi, se grăbi să precizeze domnul Brown, mă gândesc să facem câteva lucruri. Mai întâi ar trebui să amenajăm dormitorul de rezervă special pentru el.

Toată lumea era de acord cu asta. Încă de când apăruse în casa lor, Paddington stătuse în camera de oaspeți. Era un urs politicos și nu comentase niciodată, nici măcar atunci când trebuise să se mute ca să facă loc pentru musafiri, dar devenise limpede de multă vreme că avea nevoie de o cameră a lui.

— Pe urmă, continuă domnul Brown, aș vrea să ne fotografiem. Ar fi frumos să avem o fotografie de familie.

— O fotografie? exclamă doamna Bird. Ce caraghios că spuneți asta!

— Poftim? zise domnul Brown. De ce?

— O să vedeți. Toate la timpul lor, zise doamna Bird, făcându-și de lucru cu ceainicul, și nu mai reușiră să scoată nimic de la ea.

Șuvoiul de întrebări cu care intenționau s-o asalteze ceilalți fu curmat de o izbitură puternică venită dinspre sufragerie, după care în ușile cu geam ale sufrageriei apăru însuși Paddington. Se lupta să care o cutie mare de carton, deasupra căreia stătea

de-a curmezișul un obiect metalic misterios, care se termina la un capăt cu un fel de țepușe.

Ceilalți scoaseră un oftat de uimire, dar nu atât din cauza obiectelor pe care le căra ursulețul, cât mai ales datorită felului în care arăta el.

Avea blana neobișnuit de moale și de aurie, iar urechile – cel puțin cât se zărea din ele de sub borurile largi ale vechii lui pălării – erau la fel de negre și de lucioase ca vârful botului. Chiar și labele și mustățile arătau incredibil de bine.

Toți se ridicară uimiți în picioare, iar doamna Brown scăpă câteva ochiuri de pe andrea.

— Doamne sfinte! bolborosi domnul Brown, aproape vărsând ceaiul peste enciclopedie. *Ce* ți-ai făcut?

— Am făcut baie, răspunse Paddington, cât se poate de jignit.

— Ai făcut *baie?* repetă Judy încet. Fără să te fi pus cineva?

— Fir-ar! exclamă Jonathan. Ar trebui să scoatem steagurile.

— Te simți bine? întrebă domnul Brown. Adică, sper că nu cumva ești bolnav...

Paddington deveni și mai ofensat de toată agitația pe care o stârnise. Parcă nu s-ar fi spălat *niciodată*! De fapt, se spăla aproape în fiecare dimineață, dar pur și simplu avea alte opinii despre baie. Să facă baie însemna să se ude pe toată blana și îi lua o grămadă de timp să se usuce.

— Am vrut să arăt bine pentru fotografie, zise ferm ursulețul.

— Fotografie? se minună toată lumea.

Era de-a dreptul ciudat cum afla Paddington toate lucrurile.

— Da, confirmă el.

Afișând și mai multă importanță, ursul se aplecă să desfacă sforile care legau cutia de carton.

— Mi-am cumpărat un aparat de fotografiat, adăugă el.

— Un aparat de fotografiat... reuși să îngaime în cele din urmă domnul Brown. Nu sunt niște obiecte foarte scumpe?

— Ăsta n-a fost, zise Paddington, respirând adânc și aplecându-se să tragă afară din cutie cel mai mare aparat de fotografiat pe care-l văzuse vreodată familia Brown. L-am cumpărat din piață, de la solduri. A costat doar trei lire.

— Trei lire! exclamă domnul Brown, părând extrem de interesant. N-am cunoscut niciodată vreun urs care să se priceapă atât de bine la chilipiruri, adăugă el către restul familiei.

— Strașnic! strigă Jonathan. Are pânză neagră de pus în cap și toate alea?

— Ce e chestia aceea lungă?

— Un trepied, explică mândru Paddington, așezându-se pe podea și desfăcând picioarele obiectului misterios. Se pune aparatul de fotografiat pe el ca să nu se miște.

Domnul Brown ridică aparatul și-l examină. Se dovedi că avea șuruburile ruginite, iar câteva mai bătrâne dispăruseră de tot.

— Nu-i cam vechi? întrebă el, fără să se gândească la consecințe. Arată de parcă l-ar fi folosit cineva pe post de cutie de scule, nu de aparat foto.

Paddington își ridică borul pălăriei și îl țintui pe domnul Brown cu o privire grea.

— Este un model foarte rar, răspunse ursulețul. Așa mi-a spus vânzătorul din prăvălia cu chilipiruri.

— *Mie* mi se pare grozav! exclamă Jonathan entuziasmat. Piua, Paddington, eu sunt primul la pozat!

— Nu am decât o singură placă, zise hotărât Paddington. M-ar fi costat enorm să mai cumpăr una și oricum nu-mi mai rămăsese nimic din banii de buzunar. Mă tem că va trebui să te mulțumești să faci parte din grup.

— Mi se pare un obiect foarte complicat și cam mare pentru un ursuleț, remarcă domnul Brown, în timp ce Paddington înșuruba aparatul pe trepied, apoi regla înălțimea picioarelor. Ești sigur că te descurci să-l manevrezi?

— Așa cred, zise Paddington, cu vocea înăbușită de pânza neagră pe care și-o trăsese peste cap. Domnul Gruber mi-a împrumutat o carte în care scrie tot ce trebuie să știu despre fotografie și am exersat sub pătură.

Domnul Gruber avea un magazin de antichități în piața Portobello. Era bun prieten cu Paddington și-l ajuta în toate problemele.

— Dacă așa stau lucrurile, zise domnul Brown, hotărându-se să preia inițiativa, vă propun să mergem pe pajiștea din fața casei și să-l lăsăm pe Paddington să ne fotografieze cât încă mai strălucește soarele.

Ieși din casă în fruntea tuturor, în timp ce Paddington se agita cu aparatul de fotografiat. Peste câteva momente, ursulețul anunță că pregătise totul și începu să-i aranjeze cum voia el, dând fuga din când în când la aparat ca să verifice cum se vedeau prin obiectiv.

Aparatul foto era foarte aproape de pământ, așa că Paddington îl puse pe domnul Brown să se ghemuiască într-o poziție incomodă între Jonathan și Judy, în timp ce doamna Brown și doamna Bird ședeau fiecare în câte o margine.

Ceea ce vedea prin obiectiv îl cam dezamăgea, dar ursulețul nu le spuse nimic celorlalți. Pe domnul Brown îl recunoștea după mustață, dar pe ceilalți abia dacă-i putea distinge. Toți păreau șterși, de parcă ar fi fost învăluiți în ceață. Asta era ciudat, pentru că atunci când Paddington scotea capul de sub pânza neagră, afară se dovedea o zi cu soare.

Familia Brown aștepta răbdătoare, iar Paddington se așeză pe iarbă să consulte cartea cu instrucțiuni. Descoperi curând un capitol foarte interesant numit „Focalizare". În el se explica limpede că, dacă voiai fotografii clare, trebuia neapărat ca aparatul să fie așezat la distanța potrivită și să fie reglat corect. Exista chiar și o fotografie în care un bărbat măsura distanța cu o bucată de sfoară.

